

казателства, азъ убедихъ нашитѣ младежи да се върнатъ назадъ и да чакатъ по-сгодно време. Направилъ ли съмъ добре, и азъ самъ не зная!

После нѣколко деня дойде и Жельо, т. е. върна се отъ Твърдишката гора, защото видѣлъ голѣма опасностъ. Жельо не можалъ да достигне до Хаинъ-боазъ, защото потеритѣ били твърде голѣми. Азъ оставихъ Желя на Сливненскитѣ гори и заповѣдахъ му да защищава българитѣ, ако турцитѣ да би захванали да ги ловятъ и да ги затварятъ; а ако не бжде нищо, то да гледа да дойде около Димитровденъ въ Влашко.

Азъ се решихъ да ида въ Трѣвна, въ Габрово и въ Шипка, и да разпитамъ за Тотя и за неговата дружина. Освенъ това, мене се искаше да узная въ какво положение се намира по ония мѣста народътъ. Дойдохъ близу до Килифарево и попитахъ Вълкана (изъ с. Кладни дѣлъ), дали е видѣлъ Тотя. Вълканъ ми каза, че Тотьо е останалъ само съ 4 души другари.

— Азъ му рекохъ да идеме, да събереме стотина млади юнаци и да възбунтуваме народа, — каза Вълканъ; — но Тотьо ми отговори, че не може да изпълни желанието ми, защото нѣма дозволение отъ главния предводителъ.

После тоя разговоръ Тотьо отишелъ въ Срѣдна гора.

Оставихъ Вълкана, отидохъ въ с. Горановци при Добри и попитахъ го — видѣлъ ли се е съ Тотя; но получихъ отрицателенъ отговоръ.

Отъ тамъ заминахъ на Мъглишкитѣ планини и запрѣхъ се на онова мѣсто, което се нарича Българка. Тукъ се научихъ, че Тотьо